

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

MAUREEN CHILD
Šokoladinės vilionės

2020 balandis—birželis

Maureen Child

**ŠOKOLADINĒS
VILIONĒS**

Romanas

Versta iš Maureen Child,
Bombshell for the Boss, 2019
© Maureen Child, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0592-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

- Tai jau aptarėme, - Etanas Hartas atsilošė krėsele ir pažvelgė į kitoje stalo pusėje sėdintį jaunesnįjį brolių. Alkūnėmis pasirėmęs į krėslą ranktūrius suglaudė pirštus ir prisimerkė. Viduje kirbėjo pyktis. Ar dažnai teks kalbėtis vis apie tą patį? Jau ne pirmą kartą Etanas susimąstė, ar neklydo priimdamas jaunesnįjį brolių į valdybą.

Geibrielis Hartas pakilo iš lankytojo kėdės ir susikišo rankas į kišenes.

- Ne, Etanai. Mes nieko neaptarėme. Tu tiesiog nurodei.

Vienas antakis trūktelėjo, Etanas pakėlė akis į Geibą.

- Jei jau taip gerai prisimeni mūsų pastarąjį pokalbį, nesuprantu, kodėl vėl grįžti prie šios temos.

- Todėl, kad vis dar neprarandu vilties įtikinti net ir tokį kietakaktį kaip tu, Etanai.

- Aš kietakaktis? - Etanas nusikvatojo ir papurtė galvą. - Juokinga, kai tu taip sakai.

- Po velnių, bandau padaryti ką nors svarbaus, - nenusileido Geibas. - Ne dėl savęs

vieno, o dėl visos kompanijos.

Etanas neabejojo, kad brolis tuo tiki. Geibrielis visuomet buvo linkęs išbandyti naujoves, peržengti ribas. Jis ir pats to nebijojo.

Bet ar tai naudinga kompanijai? Vien dėl galimybės išbandyti naujoves neverta rizikuoti reputacija, kurią kūrė ištisos kartos.

Tai senas ginčas ir jau pradėjęs nusibosti. Nuo tada, kai Geibas užėmė vietą „Hartų šokolado“ kompanijoje, broliai nuolat kivirčijosi. Etanui būdavo apmaudu, nes jaunesnysis brolis dažnai būdavo arčiau tiesos. Tačiau galutinį sprendimą tekdavo priimti Etanui – atsakingas buvo jis, nuo jo priklausė tolesnė kompanijos plėtros kryptis. Ir Geibrieliui teks su tuo susitaikyti.

Jis atsistojo ir pažvelgė broliui į akis.

- Tiesa ta, Geibai, kad praėjusiais metais mes pardavėme trisdešimt vieną milijoną svarų šokolado. Kompanija laikosi puikiai. Rizikuoti nebūtina.

- Po velnių, Etanai, tik rizikuodamas mūsų prosenelis įkūrė šią kompaniją.

- Tiesa. Džošas Hartas pradėjo verslą, - glaustai atsakė Etanas. - O kitos kartos rūpinosi išlaikyti nepriekaištingą reputaciją. Mes

esame viena iš penkių didžiausių šokolado gamybos kompanijų pasaulyje. Kodėl, po galais, turėčiau dabar rizikuoti?

- Kad taptume pirmaujančia kompanija, - atkirto Geibrielis. Aiškiai nusivylęs jis persibraukė ranka juodus plaukus. - Laikai keičiasi, Etanai. Keičiasi skonis. Mes galime toliau gaminti tą patį nuostabų šokoladą ir kartu papildyti savo asortimentą naujo skonio ir struktūros gaminiais. Pritraukti įvairesnių pirkėjų, jaunesnių pirkėjų, kurie liks mums ištikimi kelis dešimtmečius.

Etanas, draskomas ir švelnumo, ir pykčio, pažvelgė į brolių. Visada taip buvo. Jis beveik visą gyvenimą rūpinosi jaunesniuoju broliuku.

Geibrielis buvo pašėlęs. Visuomet norėjo išbandyti ką nors nauja, pamatyti naujų vietų. Jis dažnai rizikuodavo ir Etanui per tuos metus ne kartą teko gelbėti brolio kailį. Etanas dėl to nesikrimto, kol visa tai nesisiejo su verslu. Jis neketino griauti tradicijų, kurios šeimos kompaniją iškėlė į pasaulinio masto gigantus.

- Jei tu nori įkurti savo įmonę, - ramiai tarė Etanas, - ir prekiauti šokoladu su raudonėliais ar kuo kitu, maloniai prašom. „Hartų šokoladas“ išsilaikys viršūnėje tiekdamas klientams kaip tik tai, ko jie iš jo tikisi.

- Visišškai saugu, - burbtelėjo Geibrielis purtydamas galvą. - Ir nuobodu.

Etanas suprunkštė.

- Sėkmė tau nuobodi? Mes dirbame savo darbą, Geibai. Kaip visada.

Jaunesnysis brolis atsirėmė abiem delnais į Etano stalą ir palinko į priekį.

- Aš šios kompanijos dalis, Etanai. Mes broliai. Tai mūsų šeimos verslas. Tėtis jį paliko mums abiem. Aš irgi noriu turėti teisę pasakyti, kaip jį valdyti.

- Turi tokią teisę, - vis labiau širsdamas atsakė Etanas, iš pykčio jam net skrandį suskau-do.

- Bet paskutinis žodis bus tavo.

- Po velnių, žinoma. Kompanija buvo palikta mums abiem, bet atsakingas esu aš.

Etanas atlaikė brolio žvilgsnį bandydamas apmaldyti apėmusį įtūžį. Jis suprato, kas neduoda ramybės Geibrieliui. Jaunesnysis brolis norėjo palikti savo pėdsaką šeimos kompanijoje. Bet tai dar nereiškia, kad dėl dar vieno rizikingo Geibrielio sumanymo reikia statyti ant kortos viską, ko jie pasiekė. Taip. Jie gali pateikti rinkai naujų skonių, naujo tipo šokoladų su keistais įdarais ir aromatais, bet atitinkan-

šių tradicijas. Tačiau dabartinių klientų jais nesudomintų – jie puikiai žino, ko nori, ir tikisi, kad „Hartų šokoladas“ atitiks lūkesčius.

– Neleisi man to pamiršti, tiesa? – Geibrielis atsitraukė nuo stalo ir susikišo rankas į kišenes.

– Klausyk, Geibai, aš tave suprantu, bet privalau saugoti reputaciją, kurią kūrė kelios kartos.

– O tu manai, kad aš noriu ją sugriauti? – Geibrielis pažvelgė su nuostaba.

– Ne. Tu tiesiog neapsvarstei visų pasiūlymo aspektų, – Etano kantrybė visiškai išseko, jam atrodė, kad laikosi įsitvėręs plonutės šakelės ir šiai nulūžus nukris nuo stataus skardžio. Todėl pabandė griebtis kitokios taktikos. – Norint pristatyti naujų skonių šokoladus, tikintis pritraukti naujų klientų, teks skirti daug pinigų reklamai – gerokai daugiau, nei išleidžiame dabar.

– Pemė sako, kad reklamos kampaniją galima surengti nedidinant išlaidų.

Etano antakis pakilo.

– Pemė? Hmmm. Kas ji tokia?

Geibrielis sunkiai atsiduso, lyg gailėtusi, kad šis vardas išsprūdo.

- Pemė Kasini, - atsakė jis. - Gudri kaip lapė. Ji įkūrė viešųjų ryšių agentūrą ir turi puikių pasiūlymų.

- O tu su ja miegi, - paslaugiai pridūrė Etanas.

Juk nesitikėjo, kad Geibrielis pasikeis? Tai visko pagrindas - naujoji jo mergužėlė?

- Kaip tai susiję?

Etanas atsakyti nespėjo - išgirdo energingą beldimą į duris ir atsisukęs pamatė galvą įkišusią savo sekretorę Seidę Metjus.

Didelės mėlynos akys nukrypo nuo jo į Geibą ir atgal, tada ji paklausė:

- Kova baigta?

- Nė iš tolo, - atsiliepė Geibrielis.

Etanas piktai į jį dėbtelėjo.

- Ko norėjai, Seide?

- Nuo riksmų grindys siūbuoja, - atsakė ji ir įėjusi uždarė paskui save duris.

Akimirką Etanas pervėrė ją įdėmiu žvilgsniu.

Seidė jau penkerius metus buvo jo administratorė. Aukšta trumpaplaukė blondinė tamsiai mėlynomis akimis, jos lūpose, rodos, nuolat žaidė šypsena. Ji buvo dalykiška, graži, išmintinga, gundanti ir visiškai nepasiekiamą.

Per tuos metus jam, tiesą sakant, teko išmokti nereaguoti į Seidę taip, kaip reaguotų, jei ši mergina jam nedirbtų. Buvo nelengva. Po galais, pamatęs jos figūrą bet kuris kraujo turintis vyras parpultų ant kelių.

Seidės lūpos – tikra pagunda, o kartkartėmis akyse blykstelintys maištingos kibirkštėlės visuomet žadino jo susidomėjimą. Iš pradžių net ketino atleisti Seidę, kad galėtų nusivesti ją į pasimatymą. Tačiau ji velniškai gerai dirbo savo darbą.

Priėjusi prie stalo Seidė atsakė:

- Tiesą sakant, nugirdau, kaip keletas žmonių kirto lažybų, kuris iš jūsų laimės šį mūšį.
- Kas tokie? – rūščiai paklausė Etanas ir vėl piktai dėbtelėjo į brolių.

Seidę klausimas nustebino ir ji tik papurtė galvą.

- Tikrai nesakysiu.
- Po velnių, Seide...

Nebekreipdama dėmesio į Etaną ji pasisuko į Geibrielį:

- Kabinete laukia naujas pardavėjas, kuriam paskyrėte susitikimą. Jei norite, galiu jam pasakyti, kad dalyvaujate žūtubūtiname mūšyje su broliu...

Geibrielis sugriežė dantimis, bet linktelėjo.

- Gerai. Einu. - Pažvelgė į brolių. - Bet pokalbis nebaigtas, Etanai.

- Nė nesitikėjau, - atsiduso šis. Kai Geibrielis dingo, Etanas paklausė: - Ar statei už mane?

Seidė šyptelėjo.

- Iš kur žinai, kad stačiau?

- Tu per daug protinga, kad statytum ne už mane.

- Oho, sugebi pasakyti komplimentą man ir kartu pasitapšnoti per nugarą sau. Įspūdinga.

- Ar Geibo kabinete tikrai laukia pardavėjas, ar tik norėjai nutraukti kovą?

- O, jis ten tikrai laukia, - tarė ji ir nužingsniavo prie lango. - Bet ir ginčą nutraukti norėjau, todėl jei būtų prireikę, galėjau ir išsigalvoti ką nors.

- Jis varo mane iš proto, - Etanas pasisuko ir atsistojo greta jos prie lango, atsiveriančio į Ramųjį vandenyną. Sausis Pietų Kalifornijoje gali būti šaltas ir pilkas, bet jūra žiemą turi savotiško žavesio. Vanduo tamsus kaip ir padangė, į krantą viena po kitos ritasi bangos. Banglentinkai lūkuriuoja ant savo lentų tikėdamiesi patogios bangos, vandens paviršiumi skrieja keletas laivelių ryškiaspalvėmis burė-

mis. Vaizdas turėjo padėti jam nusiraminti – paprastai padėdavo. Bet Geibrielio keliamas klausimas kaskart vis labiau erzino.

– Jis vis dar nori gaminti naujų skonių šokoladus, tiesa?

Etanas dirstelėjo į Seidę.

– Dabar dar ir bendražygę susirado.

– Pasiūlymas nėra toks jau beprotiškas, – gūžtelėjo ji.

Etanas išpūtė akis.

– Tik tu nepradėk.

Seidė vėl gūžtelėjo.

– Pokyčiai ne visada blogai, Etanai.

– Mano patirtis rodo, kad blogai, – ginčijosi jis. Suėmė Seidę už peties ir, nepaisydamas plūstelėjusio karščio, pasuko į save. Kai mergina atsistojo veidu į jį, paleido ją ir kiek atsi-traukęs pasakė: – Žmonės nuolat kalba, kad pakeis gyvenimą. Naujas automobilis, nauja plaukų spalva, po velnių, naujos pažiūros. Galima daug kalbėti apie sąstingį. Apie tai, kad verta rasti, kas veikia, ir nieko nebekeisti.

– Taip, bet kartais tenka keistis, nes tai vienintelė likusi išeitis.

– Tik ne šį kartą, – burbtelėjo Etanas. Nusi-sukęs nuo jos ir jūros nuėjo prie stalo, atsisėdo

ir pasiėmė naujasias pardavimo ataskaitas. Žvilgtėrėjo į ją. – Seide, jei šiuo klausimu ketini palaikyti Geibrielį, aš apie tai nė girdėti nenoriu. Nesu nusiteikęs dar vienam ginčui.

– Suprantu. Na, mums visiems tenka daryti tai, ko nenorime.

– Ką?

Jis pakėlė akis.

Seidė giliai atsiduso ir ištiesė jam popieriaus lapą.

– Išeinu iš darbo.

– Negali išeiti. Po dvidešimties minučių susirinkimas...

– Tačiau...

Etanas spoksojo į ją abejodamas, ar gerai išgirdo. Žinia buvo tokia netikėta, kad atrodė nelogiška.

– Ne, neišeini.

Ji pamojavo popieriaus lapu.

– Perskaityk, Etanai.

Jis sugriebė popieriaus lapą ir perbėgo akimis dailiai išspausdintas eilutes.

– Juokinga, – ištiesė jai prašymą atgal. – Nepriimsiu.

Seidė susinėrė rankas už nugaros, kad nepa-

siduotų pagundai atsiimti prašymą ir apsimes-
ti, lyg nieko nebūtų nutikę. Ak, reikėjo numa-
tyti, kad išeiti bus sunku. Reikėjo suprasti, jog
Etanas nenusileis, o ji jau nerimavo, kad suge-
bės įkalbėti jį pasilikti. Iš tiesų visai nenorėjo
atsisveikinti su „Hartų šokoladu“.

Bet pati sau priminė, kad nenorėtų kitų pen-
kerių gyvenimo metų praleisti taip, kaip pra-
leido pastaruosius penkerius: beviltiškai įsimy-
lėjusi viršininką, žvelgiantį į ją tik kaip į pato-
gų baldą.

- Negali išeiti, - neketino nusileisti Etanas.
Seidė neatsiėmė prašymo išleisti iš darbo. To-
dėl jis nutėškė popieriaus lapą ant stalo tekstu
žemyn, tarsi negalėdamas daugiau į jį žiūrėti.
- Mūsų laukia pavasario kampanija, gamyklos
rekonstrukcija...

- Visa tai puikiai bus padaryta ir be manęs, -
atsakė Seidė, vildamasi, kad jis neišgirdo bal-
se viltingos gaidelės.

- Kodėl? - griežtai paklausė Etanas ir surau-
kė kaktą. - Dėl didesnio atlyginimo? Puiku. Jau
pakėliau.

- Ne dėl pinigų, Etanai, - glaustai atsakė ji.
Ji ir taip čia uždirbo daugiau, nei galėtų tikė-
tis uždirbti kitoje įmonėje....